

Budžet Republike Srbije svakog meseca gubi milione evra usred postojanja rada na crno.

RAD NA CRNO KAO POLITIČKA VOLJA

Postojanje preko 500 hiljada građana Srbije koje nadležne državne institucije Srbije vode kao radnike uposlene u „sivoj“ i „crnoj“ ekonomiji navodno zabrinjavaju aktuelnu političku vlast koja se kroz predizborna obećanja samoproklamovala kao „socijalno odgovorna“. To isticanje socijalne odgovornosti, otvaranje novih radnih mesta, do sada nije našlo svoje opravdanje ni u jednom rezultatu, ako ne računamo pompezne izjave predstavnika Vlade i ministarstava. Postojanje rada na crno nije od interesa pojedincu, poslodavcima koji posluju na zakonski način, sindikatima koji radnike treba da zaštite od zloupotreba i eksploatacije a ni državi koja ne ubire nikakav porez od postojanja takvog rada.

Industrijski sindikat Srbije vodi aktivnosti koje bi dovele da se rad na crno spreči tj ograniči na nivo koji se u svetu smatra za prihvatljiv. Teško je objasniti da petso hiljada ljudi postoji samo kao statistički pokazatelj i ako su oni uposleni i ostvaruju neki prihod. Bogata društva i snažne ekonomije ulažu ogroman napor i finansijska sredstva da rad na crno suzbiju. Njihovo bogatstvo u visokom procentu je vezano sa malim procentom radnika koji su angažovani u sivoj zoni ekonomije. Zato su ta društva bogata i stabilna.

Država Srbija malo toga preduzima da se rad na crno smanji i iskoreni a korist od jedne takve aktivnosti bi bila vrlo merljiva. Pođimo od pretpostavke tj statističkog podatka da 500 hiljada radnika iz sive zone ekonomije uvedemo u kakav takav red i da njihova primanja budu na nivou prosečne zarade u Srbiji koja iznosi 31 338 dinara. Na tih 31 338 dinara platio bi se porez od 12 259 dinara pa to pomnožimo sa 500 hiljada radnika i dobije iznos od 6 milijardi dinara što kada podelimo sa 95 dinara (1 euro) dobijamo 64,5 miliona eura mesečno u državnu kasu tj 774 miliona eura na godišnjem nivou. Ko je toliko bogat ili lud da se odrekne takvog prihoda? Ko ima politički ili bilo koji drugi mandat dobijen od naroda da taj prihod ne ostvari? Zašto toliko novac na dohvrat ruke u siromašnoj Srbiji odlazi u nepovrat? Svaki procenat smanjenja broja radnika angažovanih na crnom tržištu u slučaju isplate prosečne zarade Srbiji bi mesečno donosio približno 64.5 miliona eura.

Da li treba trčati po Svetskoj banci i MMF-u zaduživati buduća pokoljenja i buduće političke garniture ili se treba okrenuti resursima i ogromnim finansijskim sredstvima koja nam stoje na raspolaganju i za čiju naplatu je pre svega potrebna politička volja a koje sada očigledno nema.